

Arrest

nr. 210 317 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 25 april 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [A.,S.]*

geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x) 2° : in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd ;

*Geen recente binnenkomststempel in het overgelegde paspoort. Bijgevolg kan betrokkene niet bewijzen dat hij de 90 op 180 dagen heeft gerespecteerd.
Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en hun gezamenlijke meerderjarig zoon geeft hem niet automatisch recht op verblijf.
Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.*

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdeling[en]-betwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006 nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, alinea 2: hij is een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht.

Dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen omdat hij in afwachting is van zijn huwelijk met zijn Belgische aanstaande echtgenote, te weten mevr. [A.B.].

Dat verwerende partij stelt dat de duur van het verblijf in België de 90 dagen op 180 dagen overschreden werd door verzoeker aangezien hij geen bewijs kan voorleggen dat verzoeker deze 90 dagen op 180 dagen gerespecteerd heeft.

Dat zij zich enkel baseren op het feit dat er geen recente binnenkomststempel in het overgelegde paspoort te vinden is.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van concludant en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651,18 september 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43)".

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

"Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 12 EVRM bepaalt het volgende:

Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen."

Dat verzoeker en zijn aanstaande echtgenote reeds de voorbereidingen troffen om hun huwelijk te voltrekken. Dit is een duidelijke en expliciete intentie om te huwen.

Dat verzoeker, net door deze voorbereidingen te treffen, in het vizier van verwerende partij is gekomen.

Dat verzoeker het recht heeft om te huwen en zijn huwgemeenschap met zijn aanstaande echtgenote en hun zoon te beleven.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker binnenkort in het huwelijk zal treden met mevr. [A.].

Dat zij reeds lange tijd samenwonen en een gezin vormen samen met hun zoon.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn aanstaande echtgenote en hun zoon, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk word gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., een Europees grondwettelijk principe.

Dat verzoekers' aanstaande echtgenote een Belgische onderdaan is. Zij heeft hier aldus een verblijfsrecht.

Dat een terugkeer naar het land van herkomst voor mevr. [A.] onmogelijk is. Zij heeft hier een leven opgebouwd tezamen met verzoeker en hun zoon. Haar centrum van belangen ligt alhier alsook haar brede vrienden-en kennissenkring. Zij kan haar echtgenoot dus niet volgen indien hij zou worden teruggestuurd naar Macedonië.

Verzoeker van zijn gezin wegrukken zou dus een trauma veroorzaken voor zijn echtgenote enerzijds, en zijn zoon anderzijds.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden besl.ss.ng onregelmatig is en ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht! zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RW 16/U/2C09 n 34.155) of no andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel of het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten van zijn partner en hun zoon in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 E.V.R.M. alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. De kritiek van de verzoekende partij waarbij zij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het door de verzoekende partij eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd".

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat de verzoekende partij, die is vrijgesteld van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, of dat zij er niet in slaagt om het tegenbewijs te leveren. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat er geen recente binnenkomststempel is te vinden in het voorgelegde paspoort en dat de verzoekende partij dus niet kan bewijzen dat zij de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen heeft gerespecteerd.

De verzoekende partij brengt geen tegenbewijs aan dat zij wel degelijk de maximale verblijfsduur van 90 dagen op een periode van 180 dagen heeft gerespecteerd. Zij erkent integendeel dat zij deze maximale verblijfsduur heeft overschreden en dat er dus in beginsel grond was om haar met toepassing van voormelde wetsebepaling bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij betoogt dat zij de maximale verblijfsduur heeft overschreden, omdat zij in afwachting is van haar huwelijk met haar Belgische partner. Zij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich enkel baseert op het feit dat er geen binnenkomststempel in het paspoort is te vinden en dat hij geen verder onderzoek heeft gedaan naar haar situatie.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ook rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij in België verblijft samen met haar partner en hun gezamenlijke meerderjarige zoon en het gegeven dat zij en haar partner een intentie hebben om in het huwelijk te treden. Hij was evenwel van oordeel dat het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner en hun gezamenlijke meerderjarige zoon haar nog niet automatisch recht geeft op verblijf en hetzelfde geldt voor wat betreft een intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen. Hij motiveert verder dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij een lang verblijf geniet om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dus niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van deze verdragsbepaling.

De verzoekende partij laat na om aan te geven met welke andere elementen de gemachtigde van de staatssecretaris nog rekening had moeten houden. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat haar individuele situatie niet voldoende is onderzocht. Zij gaat ook niet concreet in op de voormelde motieven en toont het kennelijk onredelijk karakter ervan dus ook niet aan.

Nu de verzoekende partij niet aangeeft dat enig relevant gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt ook niet dat zij dienstig kan wijzen op een schending van het hoorrecht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. Zij geeft niet aan dat zij voor het overige nog relevante informatie had kunnen verschaffen. Een voldoende belang blijkt op dit punt dan ook niet.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar partner en hun gemeenschappelijke zoon. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt in de bestreden beslissing op zich niet betwist.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval

dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De verzoekende partij houdt onterecht voor als zou de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hebben gehouden met haar familiale toestand of als zou hierbij geen toetsing aan artikel 8 van het EVRM zijn doorgevoerd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont immers het tegendeel aan. Zo wees de gemachtigde van de staatssecretaris erop dat het enkele gegeven dat de verzoekende partij samen met haar partner en meerderjarige zoon in België verblijft haar niet automatisch een recht op verblijf geeft, net zomin als een intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen. Hij oordeelde dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM, daar een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij een lang verblijf geniet om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst op vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van deze verdragsbepaling.

In dit verband moet worden benadrukt dat, zoals ook kan worden gelezen in de bestreden beslissing, de verzoekende partij is vrijgesteld van de visumplicht en dus gedurende maximum 90 dagen op een periode van 180 dagen in België kan verblijven. Het gegeven dat zij actueel het grondgebied dient te verlaten omdat zij deze maximale verblijfsduur heeft overschreden, verhindert haar dus geenszins om, van zodra een nieuwe periode aanvangt waarbinnen zij gedurende maximum 90 dagen op het grondgebied mag verblijven, opnieuw het grondgebied te betreden. In deze situatie kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij definitief van haar gezins- of familieleden in België dreigt te worden gescheiden.

De verzoekende partij gaat niet concreet in op de motieven inzake haar gezins- of familieleden zoals deze zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Zij betoogt wel dat zij reeds voorbereidingen heeft getroffen voor haar huwelijk en dat zij het recht heeft om te huwen en haar huweliksleven samen met haar partner en zoon te beleven. Zij stelt verder dat haar Belgische partner niet mee kan terugkeren naar Macedonië, daar het centrum van haar belangen hier ligt en zij een leven in België heeft opgebouwd. Zij stelt dat, als zij wordt weggerukt uit haar gezin, dit een trauma zal veroorzaken bij haar partner en haar zoon.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog echter volledig aan voorbij dat haar terugkeer in wezen maar tijdelijk is. Zoals reeds gesteld, is de verzoekende partij niet visumplichtig en kan zij gedurende maximum 90 dagen op een periode van 180 dagen legaal in België verblijven. Er blijkt niet dat een tijdelijke terugkeer, en een tijdelijke scheiding van haar partner en zoon, waarna zij kan terugkeren naar België bijvoorbeeld ook om te huwen, een verbreking van de gezins- of familiebanden tot gevolg heeft. Er kunnen contacten worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en er blijkt ook niet dat haar partner en zoon haar niet op geregelde tijdstippen kunnen bezoeken. Er blijkt evenmin dat de verzoekende partij en haar partner niet in het huwelijk kunnen treden in het herkomstland. Er dient in dit verband ook te worden benadrukt dat de zoon van de verzoekende partij reeds meerderjarig is. Er blijkt niet dat er nog sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden tussen hen, of de zoon de continue aanwezigheid van de verzoekende partij noodzaakt. Er kan worden aangenomen dat deze intussen een voldoende zelfstandigheid heeft. Vervolgens dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij ook steeds de mogelijkheid heeft om bij de voor haar herkomstland bevoegde Belgische vertegenwoordiging een verblijfsaanvraag voor meer dan drie maanden in het kader van gezinshereniging in te dienen. Ook kan zij, na haar huwelijk en na een eventuele terugkeer naar België, een eventuele aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie opstarten in België. Ten slotte maakt de verzoekende partij ook niet met concrete argumenten aannemelijk dat het ingeroepen gezins- en familieleven enkel in België mogelijk is, en niet in haar herkomstland of elders. Een bijzonder algemene en niet onderbouwde stelling dat de Belgische partner niet mee kan terugkeren naar Macedonië, daar het centrum van haar belangen hier ligt en zij een leven in België heeft opgebouwd, volstaat niet opdat ernstige en concrete hinderpalen kunnen worden vastgesteld in hoofde van de partner en zoon die hen kunnen verhinderen het gezins- of familieleven met de verzoekende partij buiten België verder te zetten. In het licht van wat voorafgaat, overtuigt de verzoekende partij verder niet als zou zij worden weggerukt uit haar gezin en dus evenmin dat de bestreden beslissing traumatische gevolgen dreigt te hebben voor de gezins- of familieleden.

Met betrekking tot enig privéleven van de verzoekende partij dat losstaat van het ingeroepen gezins- of familieleven worden geen concrete elementen naar voor gebracht.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.2.4. Artikel 12 van het EVRM omvat het recht te huwen en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing op zich de verzoekende partij niet verhindert om te huwen en een gezin te stichten.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt ook dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming biedt tegen uitwijzing indien niet alleen concrete huwelijksplannen worden aangetoond, maar tevens aannemelijk wordt gemaakt dat deze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (EHRM 12 juli 1976, X/Duitsland). De Raad merkt allereerst op dat een intentie om te huwen nog niet noodzakelijk gelijkstaat met concrete huwelijksplannen. Hiervan worden geen stukken naar voor gebracht. Daarnaast blijkt ook nog niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de verzoekende partij in geen geval in België in het huwelijk zal kunnen treden. Zij kan terugkeren naar België, zonder visum, van zodra zij terug in regel is met de maximumduur van het verblijf van 90 dagen op een verblijfsduur van 180 dagen. Ten slotte ligt geen (begin van) bewijs voor dat de verzoekende partij en haar partner niet zouden kunnen huwen in

Macedonië. Hierboven werd ook reeds vastgesteld dat niet blijkt dat een verderzetting van het ingeroepen gezins- of familieleven in Macedonië niet in redelijkheid mogelijk is.

In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 12 van het EVRM niet aangetoond.

2.2.5. Waar de verzoekende partij in de bespreking van het tweede middel nog op zeer algemene wijze melding maakt van een schending van artikel 3 van het EVRM kan de Raad ten slotte enkel vaststellen dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop de bestreden beslissing in strijd zou zijn met dit verdragsartikel. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.6. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS